Foaie duminicală gratuită pentru informarea și zidirea sufletească a credincioșilor

IZVORUL TĂMĂDUIRII

Izvorăște apa cea vie care curge spre viața veșnică

NR. 18 (795) † ANUL XVI † 5 MAI 2019

Hramurile parohiei: IZVORUL TĂMĂDUIRII și SF. HARALAMBIE

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

„Necredinciosul” care l-a mărturisit pe Hristos cu prețul vieții

- Duminica a doua după Paști, a Sfântului apostol Toma -

Expresia „Toma necredinciosul” este cu siguranță una dintre cele mai cunoscute, dar în același timp și una dintre cele mai false. Mulți cred că „a fi un Toma” înseamnă a pune totul sub întrebare, a cere permanent dovezi palpabile. Însă, Sf. apostol Toma nu Îl căuta pe Dumnezeu în mod rațional, ci dimpotrivă, strigătul lui era după Dumnezeul inimii lui, căci îi ardea inima când îi vorbea Hristos pe toate cărările Țării Sfinte, din Galileea până în Iudeea, de la Marea Tiberiadei și până la Ierusalim. Toma avea o credință profundă, mult mai sensibilă decât a celorlalți ucenici. El dorea să moară pentru iubirea lui Dumnezeu. În momentul în care Mântuitorul a spus: *„Lazăr, prietenul nostru, a murit”,* doar vocea lui Toma s-a auzit ca un plâns: *„Să mergem și să murim și noi cu el”.* Dacă pe Toma l-a afectat atât de mult moartea lui Lazăr, cu atât mai mult îl afectase moartea lui Iisus Hristos. Toma înnebunise de durere. Trei zile în care nu mai auzise vocea Lui, după trei ani în care Îi sorbise cuvintele în fiecare zi și Îl privea cu atâta dragoste. Auzindu-i cuvintele, el zilnic ar fi putut spune: *„Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om” (Ioan 7, 46).*

Trei ani în care tot ceea ce spusese Hristos fusese întipărit în inima lui. Toată învățătura Lui trecuse prin filtru inimii lui Toma. Cuvintele și credința lui Hristos erau în ființa lui Toma, care devenea încet-încet unul dintre cei mai profunzi ucenici. Era multă durere în el și nu avea cui să îi spună tensiunea din inima lui. Privea năuc și nu reușea să-și găsească un sens de a mai continua să trăiască. Viața fără Hristos nu mai era o viață, ci doar o trecere biologică spre moarte. Acesta era Toma în momentul în care apăreau vocile Învierii. Erau voci sporadice și neconcise că El a înviat, că mormântul este gol. Durerea din Toma devenise atât de mare fiindcă nu mai știa ce să creadă. Totul i se părea o amăgire, care-l neliniștea în depresia în care căzuse. Cel pe care el Îl considera a fi totul pentru el, acum nu mai era. În Toma striga durerea. El căuta certitudinea, realitatea că Hristos a înviat și că nu este doar o răutate, ultima din partea fariseilor și a celor care au ironizat permanent timp de trei ani și jumătate toată misiunea lui Hristos. Obosise de atâta strigăt și căutare. Dorea să nu mai fie amăgit. Toma nu era deci un necredincios. Este poate cel mai credincios și mai profund ucenic. Pentru că Toma, după ce se convinge că Hristos a înviat, și-a ales cea mai grea arie de misiune dintre toți Apostolii. Sfântul apostol Toma a mers la propovăduirea Evangheliei, trecând printre popoare destul de ostile: medo-perșii și inzii, care nu erau deloc familiarizați → cu așteptarea mesianica evreilor. Lungul drum al misiunii a însemnat pentru Toma să propovăduiască neîncetat pe o cale de 7.000 de kilometri, de la Ierusalim spre Bagdad, apoi părțile Iranului de astăzi, ale Afganistanului, Pakistanului și ale Indiei. Un drum cât o lume de lung, în care „necredinciosul” Toma a vorbit, a fost bătut, a fost flămând, a trăit fără să fie iubit sau înțeles de ceilalți. Toma a fost singur, fără să le cunoască limba și traiul, nici măcar elementele lor religioase. În credința lui profundă, apostolul Toma era doar cu Iisus Hristos pe drumul misiunii. Șapte mii de kilometri. Pe jos. Prin nisipurile arzătoare ale deșerturilor iraniene și afgane, trecând peste marile râuri (Tigru, Eufrat, Indus), neștiind limba și însoțit poate doar de toiagul său de apostol. Era acolo vreo îndoială în misiunea lui? Nu! Trebuia o mare credință, să pornești pe jos 7.000 de kilometri, vorbindu-le oamenilor și rugându-te pentru ei, așa încât oamenii să te înțeleagă și să își dorească Botezul creștin. Apoi mai era un lucru foarte greu de învins: politeismele acelor popoare, mulțimile de zei și idoli. Pe de o parte trebuia să le cunoști limba și gândirea, apoi erau filosofii religioase foarte convingătoare care îi atrăgeau pe oameni. Toma trebuia să le demonstreze că viața este doar una singură și că Hristos este învierea noastră. Grea misiune. Ea se putea realiza numai cu o credință imensă și o încredere totală în Hristos. Și atunci mai putem pune întrebarea: „Era oare Toma un necredincios?”. Nu! Era poate cel mai credincios Apostol, cel mai încrezător în Dumnezeu. Însă era răpus de durere atunci când dorea să pună mâna pe rana coastei și a palmelor lui Hristos. Era durerea căutării și dorul după Dumnezeu. Limba predicii lui Toma a fost viața lui. El nu a învățat alte limbi. Duhul Sfânt îi dădea limba prin care să se facă înțeles, însă exemplul lui era viața sa. Credința lui se vedea pe chipul lui. Era ceea ce îi atrăgea pe hinduși, pe perși și pe babilonieni. Acesta a fost și rămâne Sfântul apostol Toma. Din păcate, astăzi nu mai avem Apostoli ca Toma. Pentru că Toma este de fapt „o conștiință”. Pentru a face misiunea lui Toma, de care lumea are atâta nevoie, se cer în primul rând credința și conștiința lui. Lumea modernă nu mai are nimic de-a face cu Hristos și cu tradiția creștină. Pentru a putea readuce lumea la conștiința creștină, avem nevoie de apostoli ca Toma, care prin viața lor să răscolească indiferența lumii. Să o readucă la credință. Astăzi sunt mulți vorbitori despre Hristos, dar prea puțini nebuni misionari în credință ca Toma. Nebunia lui Toma nu este însă una patologică, ci este încrederea omului care își trăiește credința, nu doar o afirmă. Lumea actuală nu mai are răbdare cu teoriile noastre despre Dumnezeu. Lumea vrea să-L pipăie pe Dumnezeu și face aceasta prin vederea propriei noastre vieți creștine. Dar cum Îl oferim spre pipăire pe Dumnezeu? Prin propria noastră viață: *„Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).* Slavă Învierii Tale!

✞ *Bun lucru este cercetarea unită cu credința, care, pe temelia credinței, zidește cunoașterea cea măreață a adevărului.* ✞

ÎNVIEREA ŞI PACEA

Întru vestire spunem: *„Hristos a înviat!“*. Întru adeverire mărturisim: *„Adevărat a înviat!“*. Ştim că acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele lui Hristos, Mântuitorul Însuşi este împreună cu ei, asigurându-ne că toate necazurile acestei lumi vor fi biruite în numele Lui. Altfel, învaţă Sfântul Apostol Pavel, care nu L-a văzut cu ochii trupeşti pe Cel înviat, dar i s-a arătat pe drumul Damascului, că dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este şi credinţa, la fel și propovăduirea. Mărturisirea *„Adevărat a înviat“* este semnul de netăgăduit că suntem, sau măcar încercăm, la rându-ne, împreună cu El. Înfioară gândul că şi după înviere, Hristos ar fi singur, cum singur a rămas în Grădina Ghetsimani, când Apostolii Petru, Iacob şi Ioan au adormit, lăsându-L cu întreaga povară a lumii. La fel înfioară gândul că ucenicii ar fi rămas singuri, lipsiţi de însoţirea Lui mântuitoare, dar ştim şi nu ne îndoim că Dumnezeu nu lasă omul niciodată singur, lipsit de ajutor, că în momente de cumpănă e lângă noi, îndrumându-ne spre biruinţă. Scopul pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit în lume a fost acela de a aduce oamenilor pacea. Proorocii l-au vestit ca pe un împărat al păcii, ca pe un vestitor al păcii. La naşterea Sa, îngerii au cântat: *„Pace pe pământ, întru oameni bunăvoire”;* în predica de pe munte i-a numit fericiţi pe făcătorii de pace; în ajunul morţii Sale le-a spus ucenicilor: *„Pacea mea v-o dau vouă”;* iar acum, după Înviere, primele cuvinte pe care le adresează apostolilor, Bisericii sale, sunt: *„Pace vouă!”*. Într-adevăr, un dar mai preţios decât pacea nici nu ne putea aduce Hristos după Înviere, de dincolo, de la Tatăl său ceresc. Pacea, liniştea inimii, mulţumirea sufletului este toată fericirea omului pe pământ. Dacă ar avea omul de toate, dar n-are pace, viaţa este amară şi insuportabilă. În schimb, dacă ar fi sărac şi lipsit, dar are pace și mulţumirea inimii, are de toate. De aceea, poporul nostru spune aşa: *„De-ar fi sănătate şi pace, că încolo bune-s toate”*. Pacea este un lucru care depinde numai de noi. Vrea omul să fie bogat, nu reuşeşte întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să devină savant, învăţat, nu reuşeşte întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să ajungă într-o funcţie mare, dar nu reuşeşte întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. A avea însă pacea, depinde de om şi numai de om. Pacea este singurul lucru pe care nu i-l poate răpi nimeni omului. Eşti bogat, hoţii îţi pot fura totul sau se întâmplă o devalorizare şi ai ajuns la sapă de lemn. Eşti învăţat: un accident, o lovitură la cap şi îţi pierzi memoria cu toată ştiinţa. Eşti într-o funcţie mare: o schimbare politică şi ai ajuns la munca de jos. Numai pacea, liniştea, nu o poate lua nimeni omului din inimă. *„Pace vouă”,* spune Hristos şi prin aceste cuvinte vesteşte pacea dintre Dumnezeu şi oameni, care stă la temelia păcii între oameni, între popoare şi care este izvorul păcii şi mulţumirii inimii noastre. În timp ce le spune apostolilor *„Pace vouă!”,* Mântuitorul, le arată mâinile şi picioarele străpunse de cuie. Prin acest gest ne arată cu ce preţ s-a obţinut împăcarea oamenilor cu Dumnezeu: prin răstignirea Sa, prin moartea Sa a negociat această pace. Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să predice pacea. Cu sângele pe care l-a vărsat, Hristos a ispăşit păcatele lumii, până şi păcatele propriilor căläi. Prin moartea Sa, Hristos a semnat tratatul de pace între cer şi pământ. Iar după Înviere, Mântuitorul a coborât pe pământ cu ramura de măslin a păcii.

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri *8 mai*	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri *10 mai*	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă *11 mai*	07:00	Sfânta Liturghie și parastas
	18:00	Vecernie
Duminică *12 mai*	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:30	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

HRAMUL BISERICII NOASTRE

Cu prilejul hramului „Izvorul Tămăduirii” al parohiei noastre, cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Mitropolit Teofan, am

avut bucuria de a ne închina la racla cu Sfintele moaşte ale Sfinților: Ecaterina, Ioan Rusul și Efrem cel Nou și la icoana Maicii Domnului „PORTĂRIȚA” de la Biserica noastră. Joi, 2 mai 2019, începând cu ora 17:15, aceste Sfinte odoare au fost purtate în procesiune în jurul parohiei, după care au fost aşezate într-un baldachin special amenajat în curte pentru închinarea și folosul sufletesc al credincioșilor. A urmat slujba

Vecerniei cu litie oficiată de un sobor de preoţi în frunte cu P.C. Părinte misionar Petru Fercal, care a ţinut un cuvânt de învăţătură. Vineri, 3 mai, s-a oficiat Sfânta Liturghie în sobor și sfinţirea mică a apei spre folosul sufletesc şi trupesc al credincioşilor. La ora 18:00 s-a oficiat Taina Sfântului Maslu cu un sobor de 10 preoți în frunte cu Arhimandritul Ioan Harpa, starețul Mănăstirii Popăuți, care a ținut cuvântul de învățătură.